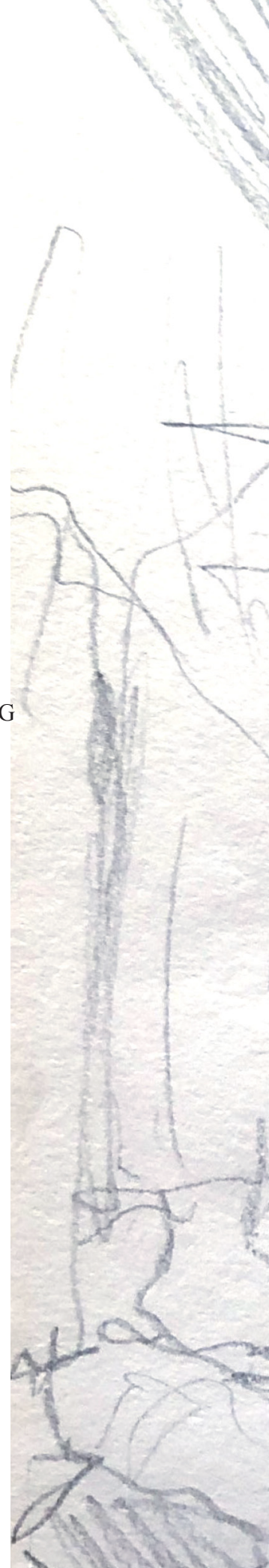

JAG NYSTAR I FARMORS HUS

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Sida 4.....	INTRODUKTION
Sida 6	BAKGRUND TILL PROJEKT
Sida 8.....	SAMARBETEN
Sida 14.....	MINNE I KONSTEN & I FORSKNING
Sida 18.....	METOD OCH VAL
Sida 20.....	PROCESS
Sida 32.....	TID, RUM & SANNHET
Sida 35.....	PERFORMANCE & PREMIÄR
Sida 36	REFLEKTION
Sida 41.....	KONKLUSION
Sida 46.....	KREDITERING

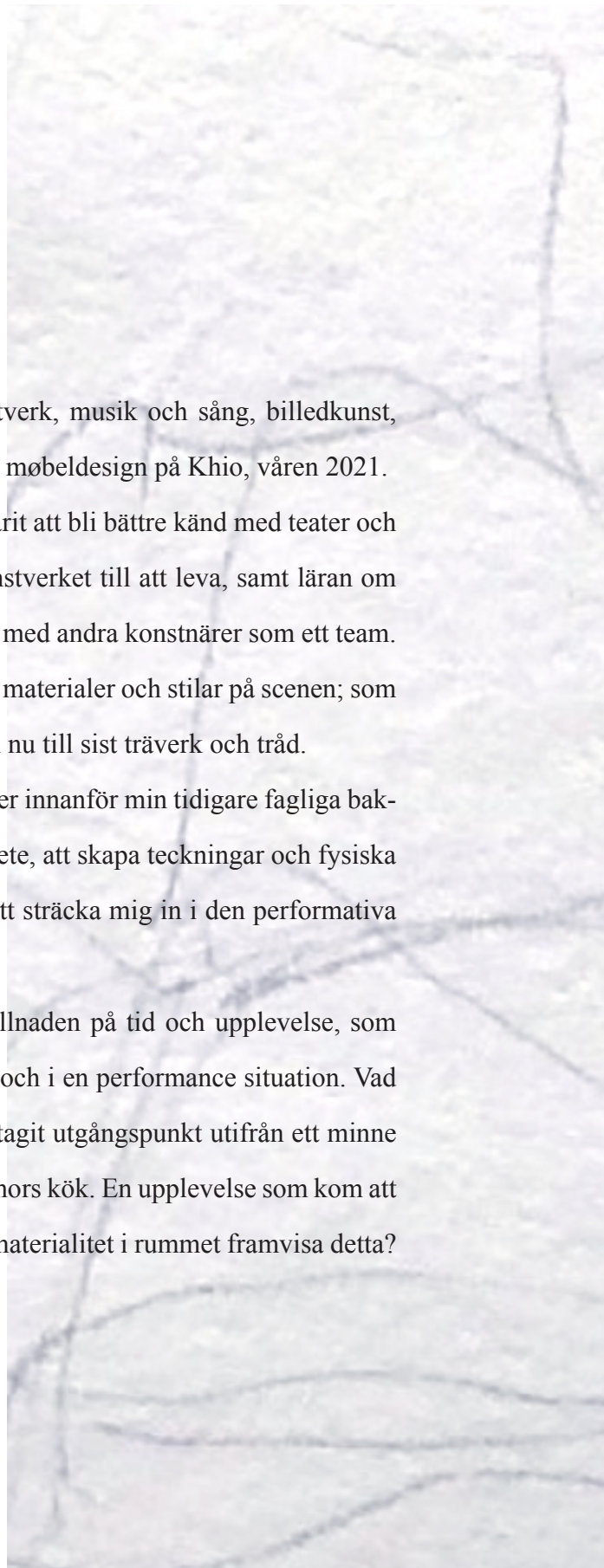

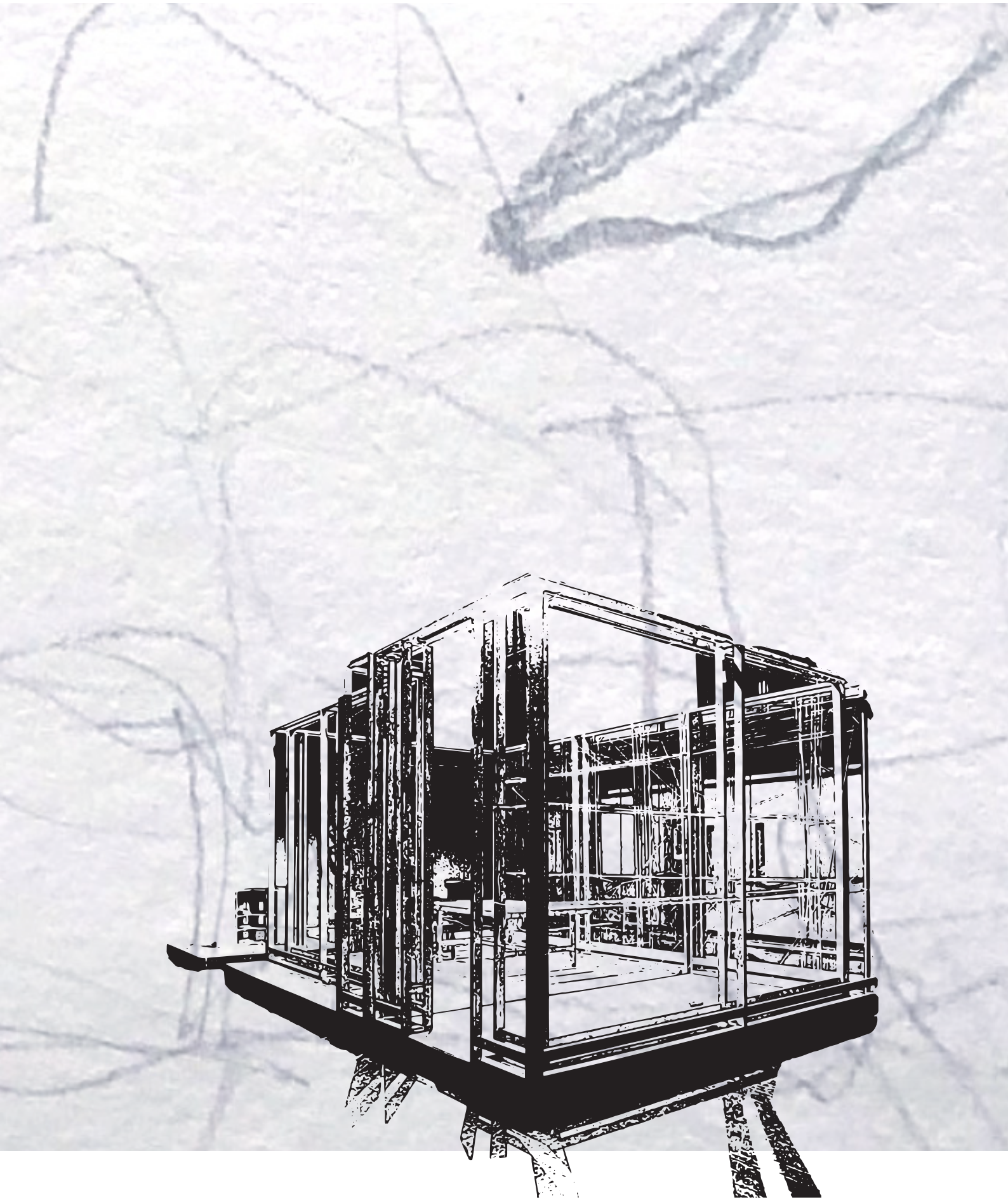
INTRODUKTION

Vega Drake Carlsson, med bakgrund från konst och hantverk, musik och sång, billedkonst, design och med en bachelorgrad ifrån Interiørarkitektur og møbeldesign på Khio, våren 2021. Målet med masterstudiet med inriktning i scenografi har varit att bli bättre känd med teater och den svarta boxen, som en möjlighet till att fortsätta få konstverket till att leva, samt läran om dramaturgi och dess verkemedel och att jobba tillsammans med andra konstnärer som ett team. Under min resa genom dessa två år, har jag utforskat en del materialer och stilar på scenen; som teatersilken, papper på rulle, konstgräs, rep, projektion och nu till sist träverk och tråd.

Master i teater tror jag vill ge mig nya möten och möjligheter innanför min tidigare fagliga bakgrund där jag lärt om logistisk tänkande, praktiskt handarbete, att skapa teckningar och fysiska modeller och arbetets funktionalitet och flexibilitet, - till att sträcka mig in i den performativa världen med en större konstnärlig frihet.

I mitt masterprojekt har jag framförallt velat utforska skillnaden på tid och upplevelse, som senare kommer att göra sig i ett uttryck i både installation och i en performance situation. Vad är perceptionen av en upplevelse och rum? Därav har jag tagit utgångspunkt utifrån ett minne som kom upp i höstas, om ett barndomsminne från min farmors kök. En upplevelse som kom att färga mig som person och empatiska färdigheter. Hur kan materialitet i rummet framvisa detta?

BAKGRUND TILL PROJEKT

Citat utifrån min projektbeskrivelsen som blev skriven i januari :

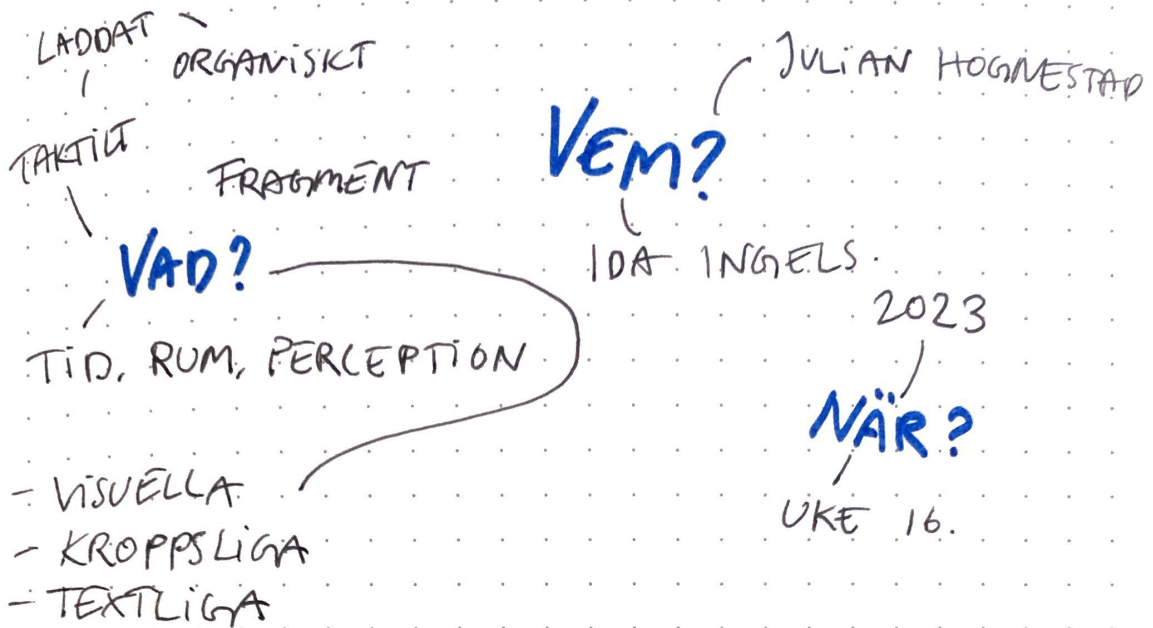
“Mitt konstnärliga spörsmål, grundar sig i undersökningar på personligt material. Jag vill utifrån personliga upplevelser och minnen trekke mig ut i det stora, men också trekke mig in i min egen uppfattning av världen och reflektera kring det. De stora teman eller fenomen är fragmentarisk återskapelse av ett visuellt rum.”

Jag har lust att lära mer om mitt visuella minne, i kombination med mitt taktila och “textliga” minne. Intuitivt börjar jag att skriva om ett rum jag inte besökt på länge. Vad händer i mig? Vad händer med texten och vad händer med minnet i sig? Texten blir till ett verktyg, som sätter igång undermedvetna bilder. I denna sökande process, önskar jag att utveckla mina intuitiva egenskaper, och vill lita på att det som kommer – har kvalité för mig.

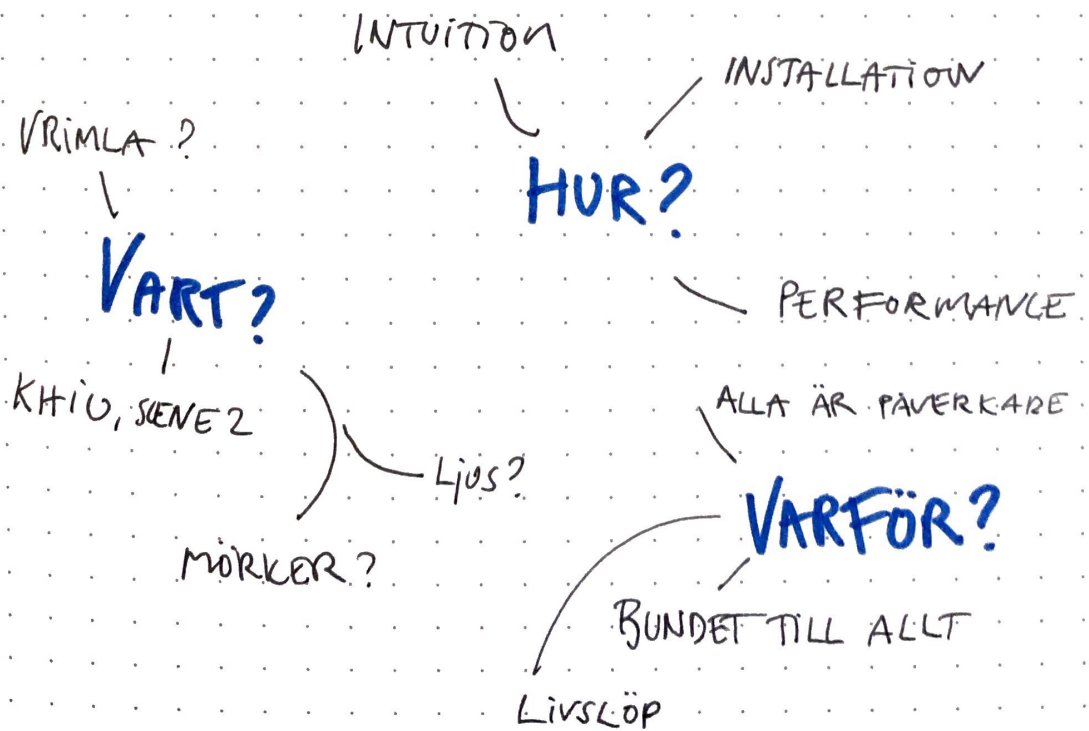
“I den övning i att skriva har jag funnit en stund som var viktig för mig i min uppväxt. Skillet från det naiva barnet, till att få en erfarenhet rikare till vuxenskapet. Nämligen insikten av att förstå sorg och frustration hos andra, speciellt vuxna människor. Det satte ett spår i mig, när jag såg min farmor insjunkna i cancer och se de vuxna, inklusive henne själv känna frustation och sorg.

“Denna process har jag redan startat med att skriva texter, läst på om minne, psykologiskt och biologiskt i hjärnan. Det är liksom ett bankvalv eller magasin, fullt av “skatter” som slussas fram och tillbaka till assosiationer och kopplar samman Nu:et med Då:et och kanske kan ge en hint till framtiden.” Mitt mål med projektet kom att bli till att skapa en bild av en hjärna, min hjärna, som arkitektur.

Det som är intressant att se på är att när jag sökte till master i teater, hade jag egentligen ingen aning om vad jag hade lust att arbeta med, men jag hade en vag idé om att testa samma scenografi för olika stycken och vad det gör med helheten. Jag hade även lust att testa det motsatta - ett stycke med olika scenografier. Nu har jag kommit på att jag faktiskt fått testa den första, i och med att jag samarbetade med Ida om scenografi. Det slog mig inte förärrens detta reflektionsnotat redan var inlämnat till sensor.

PROJEKT: MINNE

SAMARBETEN

TILLKNYTET TILL MASTERPROJEKT

Tillsammans med IDA INGELS från klassen, jobbar vi med samma tematik och är varandras dramaturger och samtalspartner, där målet är att dela på scenografi.

Jag aktiverar in min sambo JULIAN ALEXANDER HOGNESTAD – Musiker och komponist.

För att etablera ett drömligt ljudlandskap.

MATHILDE CAYERS är en koreograf jag arbetar samman vid sidan av masterstudiet. Vi jobbar med en installation som skall stå på Interkulturellt museum i augusti 2023 under utsällningen "Beyond Barcode". Projektet med titeln BOUNDARY

Ida och jag tog kontakt med varandra efter att vi pitchat för klassen innan jul, vad vi önskar att jobba med till vårens master avgång. Hon skulle nämligen också jobba med personliga minnen och trauman i del 1 av sin master, del 2 tar hon steget och jobbar dokumentärt med ett felles trauma gällande masseskytingen i Oslo sommaren 2022. Sedan minne är ett brett tema, bestämde vi oss för att börja som samtalspartner och att vi skulle pröva göra projektet mer ekonomiskt för oss båda. Kan hon använda den samma scenografin till sitt projekt? Kan vi utvidga rummets scenografiska potential? Kan vi spegla varandra? Kan vi mötas som en övergång från mitt projekt till hennes? Samt att det är fint att inte vara helt själv i ett projekt. Det var bra att ha en till person att bolla tankar och ideer med. Vilket tillslut kan knyta de ganska olika projekten samman. Kanske?

Att jobba ihop med Julian tror jag hjälper till tematiken. Jobba med någon som är en kär, och familjär. Jag vill knyta en annan reaktion till honom via musiken. För det var i musiken vi möttes, men att vi ännu inte jobbat med musik tillsammans var det på tiden att ändra på. Genom teater, släpper jag också in honom i en ny marknad av möjligheter.

BOUNDARY

Mitt utövande och forskande projekt “Jag nystar i farmors hus” har fått mig att tänka mycket på tid och uppfattning av rum vidare, och är intressant att forska på inom konsten, speciellt i mitt rumsliga framtida yrke inom scenografi och scenkonst. Samarbetsprojektet jag har vid sidan av studiet tillsammans med koreografen Mathilde Cayers, är ett sådant projekt där Mathilde skrivit text och lagat en koreografi med inspiration från den filosofiska texten av Thomas Nagel, “What is it like to be a bat?”. Mathilde som är initiativtagaren till projektet, har filmat sin koreografi med en dansare i ett slags sci-fy landskap – i ett sandtag (finkornig) uppe i fjällområden runtomkring Lofoten, med en 360 graders kamera. Min uppgift blir och blev att formge rummet (som till en början skall ställas ut på Interkultuerllt museum i Oslo, men som skall ha möjlighet att dra till andra städer) detta rum skall bli till en imersiv installation som filmen skall spelas i.

Önskemålet från Mathilde är att skapa ett rum i rummet, att åskådaren kan få en interaktiv upplevelse av å faktiskt stiga in i någon annans bevissthet, samtidig som det blir ett rum för att reflektera över vad bevissthet egentlig är. Hon är intresserad av sci-fy och spekulerar runtomkring framtidens teknologi, och hur den vill göra det möjligt att överföra någon annans medvetenhet till en själv? Går det, eller blir den upplevelsen sin egen?

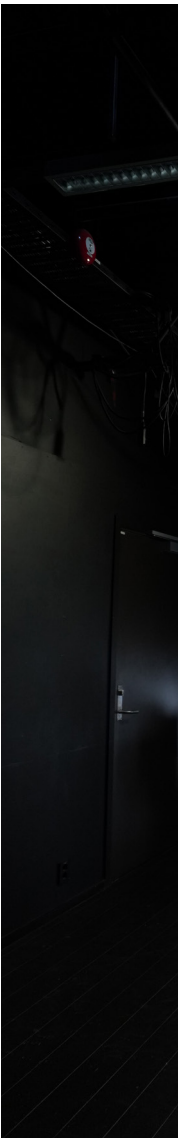
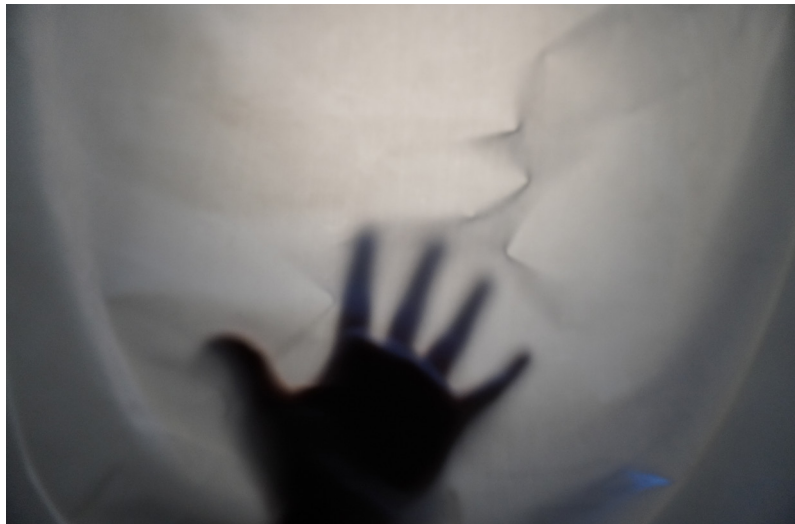
Under hösten utvecklade jag och Mathilde en idé, om att skapa ett latex rum som är runt och hängande från taket. Som publik, skall man gå in i installationen en i taget och uppleva filmen antingen projicerat eller i VR-brillor. Det skall vara ett naket rum, med drömlika element i estetik med inspiration från Laure Prouvost, som nyligen hade en solo utställning på Nationalmuseet i Oslo, 2022-2023.

Hur ser det egentligen ut inne i någon annans medvetande?

“Our own experience provides the basic material for our imagination, whose range is therefore limited. If one has webbing on one’s arms, which enables one to fly around at dusk and dawn catching insects in one’s vision, and perceives the surrounding world by a system of reflected high-frequency sound signals; and hangs upside down by one’s feet in an attic. In so far as I can imagine this (which is not very far), it tells me only how to behave as a bat behaves. But that is not the question. I want to know what it is like for a bat to be a bat. Yet I am restricted to the resources of my own mind, and those resources are inadequate to the task. I cannot perform my present experience, or by imagining segments gradually subtracted from it, or by imagining some combinations and modifications.”

- Thomas Nagel , *What is it like to be a bat?*

BOUNDARY: PROCESS

*will not help to try to imagine that
one's mouth; that one has very poor
d that one spends the day hanging
ly what it would be like for me to
Yet if I try to imagine this, I am re-
it either by imagining additions to
oination of additions, subtractions,*

Tester i en stökig cell på Interkulturellt museum, mars 2023. Latex som hänger.

Projektet Boundary är fortfarande i process och kommer att kunna ses från september 2023

TILLKNYTET TILL MASTERSTUDIE

THE SILK

Hösten 2021 var första terminen för studiet. Utöver en hel del introduktion till Dramaturgi som ämne, blev vi introducerade till att jobba i mindre produktions / experiementrättade produktioner, så kallade ETYDER, tillsammans med medstudenter. En grupp mellan mig, Victoria Gulliksen (som vars ingång är fysisk/cirkus teater) och Tatiana Delaunay (som var ingång är textförfattare av monologer). Vi samlades för att utforska var och en av våra intressen, i kombinerat format.

För min del handlade det mest om vad “teatersliken” är och kan representera i sammanhang med de andra elementen. Silken blev scenen, bakgrunden men också ett med elementen - en sensorisk upplevelse och landskaps-bild. Tillsammans med musik, ljud och ljus och hur Victoria positionerade sig tillsammans och i förhållande till landskapet i sin aerial silke.

För mig var detta första mötet med att arbeta devised i teater, samt att arbeta tillsammans med andra och som har mer erfarenhet än jag - något som jag lärde mig en stor del av. Jag lärde mig av de bådars olika erfarenheter.

STUP

Våren 2022, bestämde jag och Ellen Jerstad (ingång från regi och visuell dramaturgi) att vi skulle samarbeta i samband med master i teaters festival "Collective Illusion", maj 22. I samarbetet ingick kompositörduon Malm & Eng (Siril Malmedal Hauge, Marte Røyeng) med sin samtidismusik. De två var egentligen initiativtagare till projektet. De stod för ursprungskonceptet av att stå på en dykbräda på 10 meters höjd och vara i ett sinnesstadium av osäkerhet i att gå vidare eller vända tillbaka.

Samarbetet mellan mig och Ellen var platt struktur. Vi jobbade smart, då vi i processen kände, tänkte, pratade och hade det kul tillsammans. Det kändes därför inte som ett "jobb". Med våra olika bakgrund och kompetens, och med god personkemi utvecklade sig arbetet lekfullt och intressant.

Det fysiska materialet var papper, dess skörhet och dess ämne till att ha sitt eget liv.

* fotodokumentation Andreas Strand

MINNE I KONSTEN OCH I FORSKNING

Varför är det relevant tematik att jobba med som scenkonstnär och designer?

Minnen är påkopplade oss allihopa, den personliga aspekten och den kollektiva aspekten

Negativet, ett avtryck eller det som finns mellan linjerna.

Ett fotografi är en stillbild av en händelse/upplevelse.

Arkitektur och byggnader, med patina av flera års stötar från människan och naturen. Ändå står de stadigast och håller fasad och det lager av tidens estetik, liksom en tidkapsel. Detsamma gäller bruksföremål och konst, som nu fått ett hem på museum. De berättar om något och kan ge associationer och skapa fantasier.

Varför vill vi bevara dokument och föremål i arkiv?

Vad är det som gör det så spännande med vidareberättelser?

Den femte maj 2023 går jag på ett seminarium på Norges Musikhögskole, ett event som har titeln “Stipendiatforum om minne og hukommelse i kunst og kvardagsliv “. Med gäster som komponisten, konstnären och tidigare stipendiat Erik Dæhlin, som delade sina reflektioner och erfarenheter kring arbetet med “Minne som materiale”. Samt førsteamanuensis i psykologi och författaren Ylva Østby Berger, som har skrivit flera populärvetenskapliga böcker, känd för boken jag startade mitt arbete i höstas “Å dykke etter sjøhester”, 2019 och en novellsamling jag inte ännu läst; Passasjerhistorier.

Boken “Å dykke etter sjøhester”, 2019, är noe som jag tagit utgångspunkt i, för att binda upp mina egna meningar om temat minne emot ett slags lättläst faktaunderlag. I bokens kapiteltitlar som; “Uppdagelsen av hippocampus”, “Hvor i hjernen blir minnene av?”, “Hva er personlige minner?”, “När falske minner sniker sig in i hukommelsen din”, “Glemsel” och “Reisen in i framtiden”, får jag följa med på en del uppdagelser hon som forskat på och som visar till andra studier och experimenter. Det kapitlet som träffade mig mest var “Hva er personlige minner?” där författaren förklarar hur personer som är med om det samma kan berätta om det på olika sätt och därav skapa egna bilder av händelsen.

I boken förteller Ylva också roliga liknelser till att minnen kan vara rekvisiter i en teaterföreställning, en föreställning som sätts upp i olika teatrar, institutioner och med olika regissörer och ensembler. Tolkning av *vilka* rekvisitter, scener och dess estetik blir anpassat efter en viss konstnärlig smak. Vilka minnen som du/jag/vi sparar på är alltså baserat på vad som är intressant och viktigt för oss att ta vara på, samt i vilken kontext de upplevs. HUR och VAD i den specifika händelsen som blir ihågkommit är också baserat på tillfällig känsla eller medvetenhet av rummet, alltså vad som var fokuserat på i händelsen.

...Tillbaka till seminariet på Norges Musikkhøgskole, den femte maj, 2023.

Under seminariet etablerade jag en god samtal med Ylva Østbys i samband med hennes delning, vilket var lite speciellt för mig, då jag påbörjade detta projekt med hennes bok och nu får avsluta projektet med detta.

Ylva pratade om hur olika typer av minnen är väsentliga att veta om, när man snackar om minnen; kortidsminnet och långtidsminnet. Att kortidsminnet är arbetsminnet – upplevlesen av nuet. Långtidsminnet är en förängning av det och grenar sig vidare till antingen “explicita minnet” eller “implicita minnet”. Dessa två grenar är väldigt olika, men förhåller sig hela tiden på varandra. Det implicita är inövade eller motoriska minnen – det är sådana minnen som man inte behöver kämpa så hårt för att komma till. Sedan har vi “Episodiska” och “Semantiska” som grenar sig från Explicita minnen. Den semantiska grenen baserar sig på att minnen om till exempel Bach var eller att igenkänna mönster, varav episodiska minnen är personliga band till händelser. Det som Ylva forskar mest på är Episodiska minnet, som hon beskriver som “en simulering av en tidsmaskin”, av en upplevelse som är viktig för kroppen att komma ihåg. Såklart att alla dessa delar på ett vis, har en koppling, erfarenheter som i arkiveras.

Hon gick även in på ett nytt ämne “Nostalgi” som hennes nästa bok kommer att handla om. Det är så intressant område, då nostalgi på 1600 talet sågs som en dödlig sjukdom och var bundet till något negativt, många soldater i krig blev offer för “Nostaliga” som också betyder “sjuklig hemlängtan”. Idag ses det oftast som tillstånd av sentimentalitet och kanske till och med romantisering av dåtiden. Ylva tycker att fenomenet hellre kan få uttrycket “känsla”, då det är kopplat till nätverket i hjärnan och är något helt eget från alla andra känslor man kan känna.

Den andra delen av seminariet var det Erik Dæhlin, som nyligen blev färdig som stipendiat på NMH. Som forskat på “Minne som materiale”, i form av komponering och arkivering av ljudupptak. Han pratade om många intressanta böcker och källor där han läst om forskaden processer och arkiv. Han har fina tankar om minne och sinnen. Lukt och sånger och tid. Det snackas fint om vad som är sannheten i ett minne och vad mänskliga fel, kan göra för att “förändra” på sannheten som eventuellt är nedtecknat eller fotograferat i en viss tidsordning. Omstocking av fotografier, som på med små medel kan förändra en historia och hur den blir sedd. Han pratar mycket om vikten av fotografi, om att fånga en tid. Sedan han är multikonstnär, gör han bland annat en parafra på boken av Sophie Calle, genom att följa efter folk – och tar bilder – som ett slags avstånd till tid. Han pratar också om hur man kan läsa historien i form arkiv och den nya tekniken, till exempel felaktigheten i att höra på ljudupptag som blev inspelade på vaxrullar. Tekniken nu och tekniken då, det sker en transformering i översättning. Och då kan vi fråga oss om vad som faktiskt är äkta sannheten?

Många av de böcker som Erik Dæhlin hänvisade till i sin presentation.

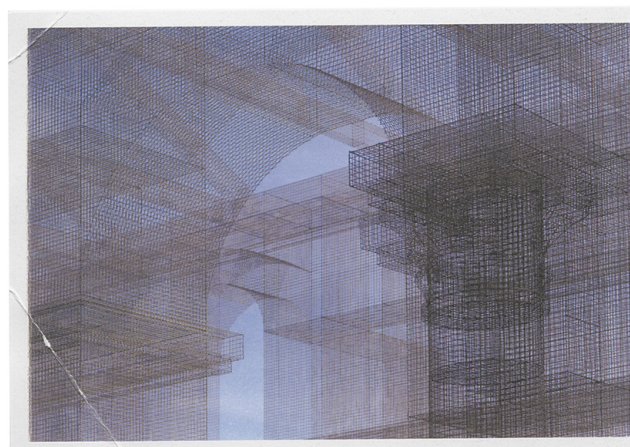
Andra intressanta referenser är:

Yoko Ono. Läser i boken "Horizontal memories" en samlingsbok av kända verk. 2005, Astrup Fearnley

Läser boken "I remember" av författaren Joe Brainard

Googlar installationskonst och finner fram till bland annat :Eduarodo Tresoldi.

Laure Prouvost - Immersiva utställningar och installationer. Fångar något inre - en bild och minnen.

1 * Laure Prouvost - Our elastic arm hold in tight through the clauds, 2021, installation view at Kunsthall Charlottenborg. Photo by David Stjernholm

2, 3 * Edoardo Tresoldi, samtida installationskonstnär från Italien.
Skapar arkitektoniska verk med stål nät i stora skalor.
(Bilder är tagna från konstnärens hemsida).

METOD OCH VAL

Det är i huvudsak tematiken minne jag utforskar. Men vad och med vilka medel?

Jag låter detta bli en utforskning.

Vad skall jag söka efter? Hur skall jag göra det?

Kanske samtal eller textskrivande kan hjälpa mig?

Jag tar en textkurs som hålls av Jesper Halle och låter workshopen styra mig.

Jag ställer mig spörsmål kring om jag minns ett rum som betytt mycket och som jag dessutom inte besökt på länge? Ja, minns ett sådant rum, - i farmors och farfars hus. som var i ett villaområde från 60 talet i en småstad i Mariestad. Därefter skriver jag om huset, om rummet, om barndom.

Den första texten jag skrev ner i höstas kom att intuitivt handla om en incident i detta hus, i köket där jag växte mig större mentalt och fick en insikt om sorg som begrepp och som tillstånd. Allt arbete har efter den texten blev skriven, dragit en slags linje runt den tiden, 2008, och vem jag var och vad det köket kom att betyda, samt ge projektet en slags porträttering och hyllning av farmor. Blandat med den nostalgi som jag upplever mig känna i de minnen jag har därifrån och från min farmor och familj.

Målet i texterna är att få läsaren eller lyssnaren att kunna känna igen sig, hur mycket blir texten din och när är den min? Hur kan mitt minne bli ditt minne? Jag har i och med det försökt mig på att skriva i en slags öppenhet in i en väldigt konkret skildring.

När jag vet vad jag skall berätta om, önskar jag att utforska rummets utformning med samma öppna intentioner som när jag jobbar med språket. Det samma gäller också performance och musikalska delen av projektet.

Blyerts av farmors kök.

Gouache och akvarell av farmors kök

Min NUTIDS hjärnas perception av dåtidens.

PROCESS

PREMISSER

När jag planlade masterarbetet, hade jag inte bara master att förhålla mig till, utan även mitt ena projekt på Interkulturellt museum och Opera projektet Triologen, som är ett samarbetsprojekt över avdelningar och skolor, med repetitioner i slutet av maj. Mitt projekt önskade jag att ha stående under skapande processen och som en installation under visningsveckan, det är därför viktigt att projektet inte krockade med andras rum på khio. Därav var min visning i vecka 16, i mitten av april, 2023.

Jag kan inte besöka farmors kök på riktigt. Det är sedan länge sålt och omrenoverat.

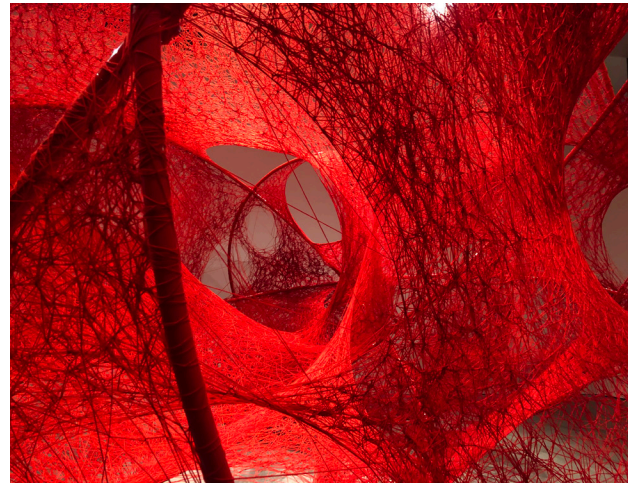
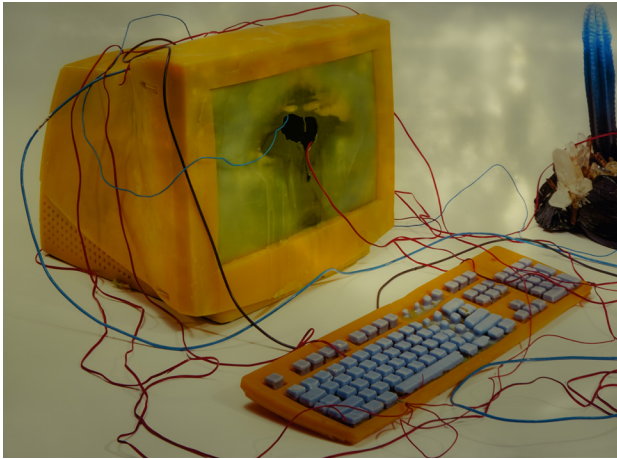
VISUELL PROCESS

Tidigt i januari bokade jag Rumlabbet på skolan, experimenterade med dimensioner och avstånd. Modellerade upp mitt minnesrum av farmors kök i skala 1:1. Det som kändes riktigt där, är det som jag har utgått ifrån vidare i processen. Det blev ett ganska rymligt rum. Jag gjorde detta utan att ha intentioner för hur det slutgiltiga rummet skulle komma att bli.

När jag och Ida tagit valet av att samarbete och vara i varandras processer, drog vi på studietur tillsammans, ned till Århus i Danmark för att besöka AROS i vecka 6. På det museet finns en stor bredd av installationer att uppleva. Jag har tro på att man kan låta sig inspireras från det vita galleriet och andra visuella konstnärsområden. Dessutom hade jag hört att AROS specialiserar sig på rumsliga utställningar och har fasta installationer stående i nederste etaget.

För mig var det en fröjd att få anledning att komma dit. Det är en enorm byggnad som i princip specialiserar sig på rumsliga konstverk. Sedan det var det som var fokuset, tog vi den fasta utställningen på våning 0 först.

Men oavsett hade jag lust att skapa ett inhägnat rum, med någon form av väggar. Jag önskade att skapa ett rum man kunde välja att gå in i, som var något eget till skillnad från den svarta boxen. Min önskan var att kunna se och uppleva rummet från håll - som du kanske gör med en distanserad tanke eller minne.

AROS, museomet där vi fick inspiration av alla installationer i den fasta utsällningen och separatutsällningen till Chiharo Shiota.

När jag satt på Loftet1 i tre veckor, som en första del av mitt projekt. Använde jag det som en stor ateljé. Jag hade avdelningar för varje moment, en stor teckningsyta på väggen - där jag av och till gick och tecknade med kolpenna. Jag hade kontorsplatsen, där jag jobbade med modell och teckningar. Väggar satte jag upp teckningar och efter vart, mitt "bevismaterial" fotografier och karter. Golvet där jag hade massor av space att testa trådarbete - gjorde detta på en ram, men också på en stege*. Det var när jag och Ida först testade att arbeta med tråd i en rymd-kontext, detta var veckan efter studiebesöket. Sedan vi testat och upplevt potentialen, bestämde vi oss för detta koncept. Vi gick förbi vävsalen på Khio och därifrån kunde jag köpa lintråd från Sverige. Varför lintråd? Det är ett material, som man ofta använder som varptråd i väven, har stor tålighet när det stäcks. Samt ett ekologisk och miljövänligt val.

I samma veva som denna period var det skissmöten och modellmöten. Det var en bra tid och jag jobbade mycket och med många saker. Reflekterade mycket på projektet, min utveckling här på Khio och på framtiden.

För att öka flexibiliteten i vad jag hade lust att göra med trådarna och för att öka möjligheterna för Ida i hennes performance, valde jag att ha elementen på rullande plattningar (2m x 4m x 3 st). Efter att jag sett Chiharu Shiotas utställning där trådarna fästs direkt i golv och väggar med hjälp av häftpistol. I min lösning skulle det framförallt vara i konstruktionen trådarna var surrade.

Mycket av processen och tiden före vecka 16 går till att vara producent, planlägga och teckna scenografin och vänta på att verkstäderna får tid till att jobba med det som skall byggas och se hur scenografi elementen fungerar i rummet. Jag inser när det är i process, att jag behöver patinera träverket, (inspiration vävstol och ett hantverk, men också utifrån de färger som var på Idas stubbe som blivit byggt på skolan och hennes hittade grenar). I den bästa av världar skulle jag såklart haft patinan på plats och val av färger, i samband med att jag lämnade in tekniska teckningar. Dessvärre var scenteknisk personal inte väldigt bra på att underrätta mig för hur produktionsläget låg an. Trots att jag erbjöd mig att hjälpa till fysiskt många gånger, samt sa ifrån om att ringa mig när de hade frågor... istället var jag tvungen att knacka på och fråga, för att det skulle bli framfart. Jag hade förståelse för att de hade många arbeten att tänka på, men de visste att jag behövde att konstruktionen färdig innan en viss tid, då nästa steg av fullförande var det jag som skulle utföra.

Utifrån minnet, har jag modellerat i skala 1:1 i Romlabben på KHIO.

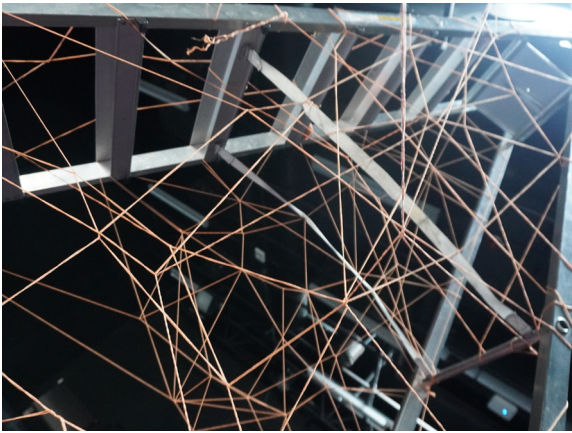
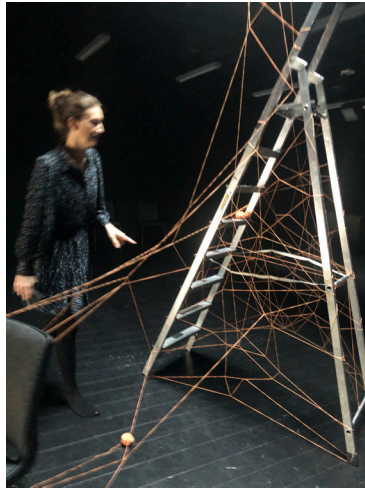
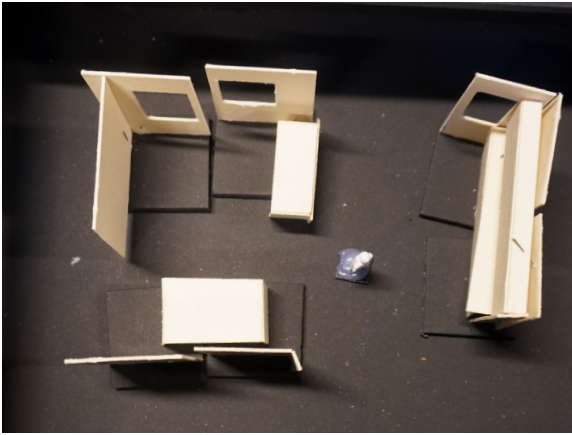
I "väntetiden" var jag mest producent och gick även igenom mitt dokumentariska material som jag fått med mig från mitt studiebesök i Stockholm.

Jag arbetade med kulörer och val i vecka 12, och som en konsekvens till det nya färgvalet på träverket även ändra färg på plattningarna; som var ett återbruk från Operahögskolans föreställning nere på Operan, flera canvasklädda plattningar med ett pixelmönster i hysteriska färger. Spörsmål var då om jag skulle måla golvet svart (de ljusa trådarna syns mest då, som en kontrast), eller om jag skulle ha det mer likt resten av det skapta universum, i trä och skogs färger. Det var en liten idé om att använda linoleums parkett. Men det var liksom fel färger i det som jag redan skapat. Linoleummattan var också svår att färga om och den kändes tillslut för kitchig, även fast jag ibland kan gilla det också. Det var bråttom med att bestämma mig, då projektet redan låg på efterkrank. Tillslut blev beslutet, med hjälp av färgkart, den närmsta färgen som var på de mörkaste partier på träbetsen (mellanton av ek från Herdins bets)

Jag kunde inte börja arbeta med trådar, förrän allt praktiskt var färdigt. Alla scen elementen var helt färdiga i påskveckan. (då var det bara två veckor kvar till föreställning och jag hade lite tid att spilla). Det enda som inte var färdigt var serveringsbänken.. Vilket blev lite dumt, då Ida började öva i scenografen utan att den var där och jag behövde senare finna på en lösning som komplement för den (då den är väldigt viktig för mig, rent arkitektoniskt). Kunde man göra en mobil, som kunde tas av och på i de olika framträdanden? Då skulle den inte ta plats, bara tid i skiften. Det blev denne lösning, men den skulle inte bli likadan i estetiken, då trådarna inte hade något att spänna sig mot. Kanske kaffekoppar och tråkuler kunde göra jobben.. jovisst, det såg bättre ut.

Det som jag inte räknat med var att tråden trasslade sig. Det var något jag gick runt och funderade på och lät det vara, fram tills att någon kom fram och sa att de gillade det - inklusive Ida som då såg möjligheter att ha det i sitt performance. Det gjorde att jag tillslut började gilla det och la till ännu mer trassel (men hade gott kunnat vara mer). Jag tänkte allt eller ingenting. Påminde om att ett minne också kan vara mångsidigt - allt måste inte stämma. För det gör sällan minnen helt.

Jag stod på 1,5 meter högt stilas och varvade det med stege, gjorde det grunläggande surrandet för skelettet till fönster och köksbänk. Det var tufft att göra det själv, tre meter upp och ned... tog fort många timmar för lite arbete kom ut av det.

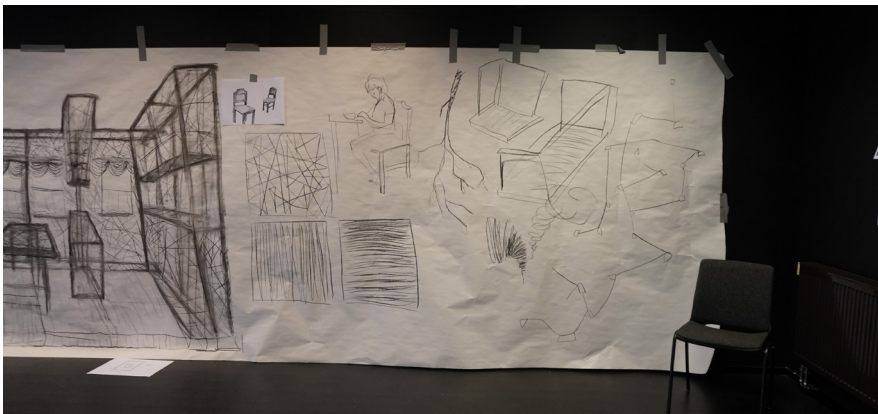
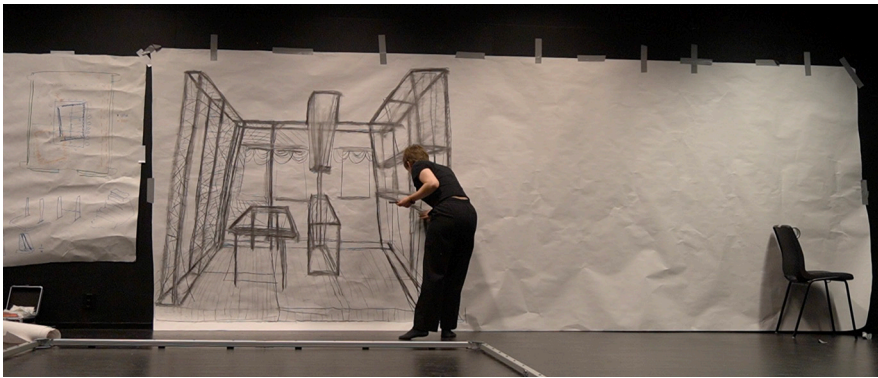
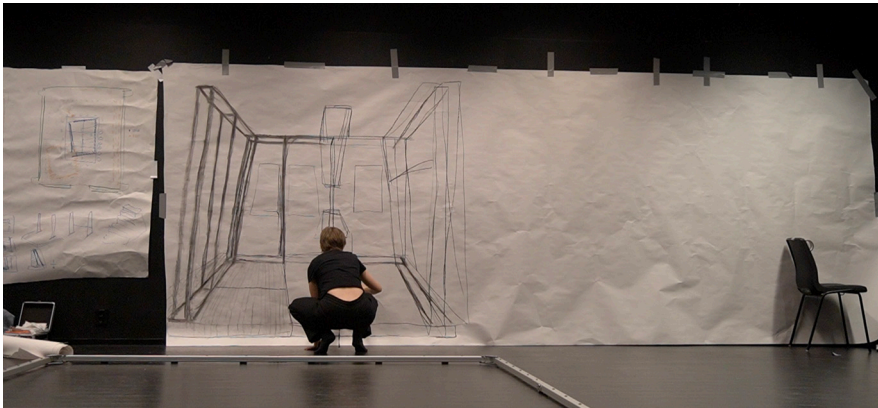
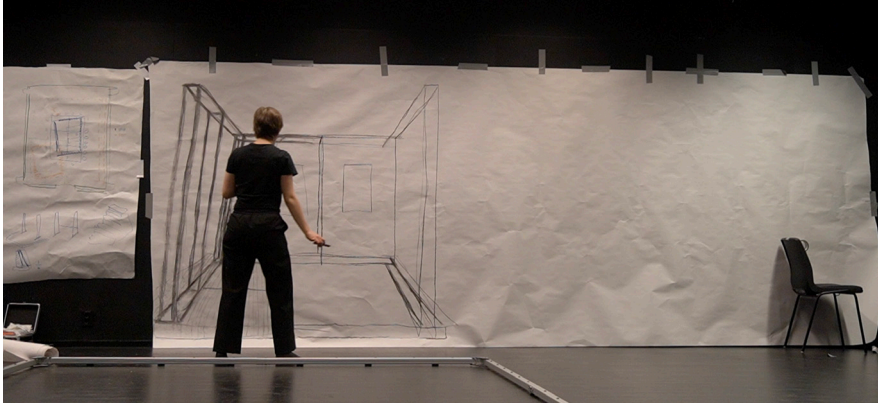

I jämförelse var det en ganska tråkig process, annat än att man såg det långsamt ta form. Det kan hända att det tog extra lång tid, för att jag inte hittat tekniken, när det gäller att spänna åt tråden etc. När jag senare fick hjälp av Ida, tog denna process kortare och blev mycket bättre, då stod hon nere och jag stod uppe och turades med trådrullen. När jag senare kunde börja jobba mer skulpturalt med tråden som både verktyg och som material. Det blev ett mantra av att "fylla hålrummen" och att hela tiden gå i olika riktningar, samt att spännatrådena mot en form. Mindfullness och jobb, på samma gång - då jag i den situationen inte kunde göra så mycket annat.

Det var många ytor som skulle täckas med tråd, till trots med Idas hjälp tog det allt för lång tid. Vi ordnade en dag, påskdagen, då vi bjöd in vänner och bekanta för gemensam dugnad. Vilket var toppen - på 4-5 timmar hade vi i princip en färdig installation. Jag var jättenöjd, förutom att jag visste och såg var det kunde arbetas mer på. Men såklart att ingen annan tänkte på det.

Hela proceduren, blev ett handarbete. Blandning mellan ett slags broderi/vävarbete och med ett större hantverk. Det skulle gärna gå fort, men det gjorde det inte. Blev inte bättre av att skynda processen, då blev det bara slarvigt. Jag reflekterade väldigt mycket på tid och vad den betyder för oss och mig. Där och då hade jag inte så mycket tid kvar, och ännu mindre till att sätta en performance. Jag var lite stressad. Men ändå ville jag använda min dyrbara tid till surrandet och nystandet. Tänkte att detta kunde vara en del av performancet, som en slags sorgprocess utifrån vad projektet handlar om

Dessa tankar om tid kom tillbaka, när det var tid för nedriggning. Då hade jag använt så mycket tid på att sätta upp projektet att det skulle vara en skam att bara ge bort proceduren till teknisk personal, som bara skulle klippa ned det och ta isär på en eftermiddag, hjärtlöst. Jag hade köpt och surrat upp ca 15 000 meter tråd för 4000 kr. Det vore en skam att kasta! Jag tog beslutet att jag ville ta vara på tråden, så gott det gick. Ida var med mig i detta. Det tog som förväntat lika lång tid att få ner, men det var det värt, då vi fick tråden. Det var lite av en sorgprocess också, att se verket försvinna igen. Men det hade vart för hårt att mörda det på en eftermiddag. Därför tror jag att det var jätteviktigt för mig. Nu kunde jag göra reflektioner och återuppleva stressen för varje tråd som jag drog igenom, när vi byggde upp projektet.

När vi fick lite hjälp

TEXTILIG PROCESS

Som skrivet tidigare, var det i princip här jag startade med projektet, en gång i höstas. Jag brukar inte starta i den skönlitterära änden i andra projekt, därav är det viktigt att poängtera. En viktig utgångspunkt av utveckling för mig. Absolut, jag brukar skriva ner tankar och idéer och i loggböcker för att sätta igång processer. Det är också i detta stadie i min process, som jag släpper lite loss. Jag skriver i övningar och jag skriver som om jag var i denna tid.

Det första jag faktiskt skriver, är den sista texten som jag har med i mitt framträdande. Den är minimalt redigerad. Vilket tyder på att det är en nyckeltext för mig. Det är liksom den som driver mig framåt i projektet och det är den som har konkret.

MUSIKVERKET - PROCESS

Jag berättar om mina tankar omkring tema "Minne" för Julian Hognestad i december. Att jag har lust till att han skall vara med på resan till att finna en slags kärna i musiken, som går an att komma ihåg och komma tillbaka till. En känsla av en slags nostalgi. Det jag prövar att beskriva är att man har en sans för *temat* som också är ett barndomsminnet, så försvinner det lite och kommer mer och mer tydligt fram.

När vi påbörjar musikverket har jag bara påbörjat skrivprocessen och vet ännu inte vad som skall komma ut av det. Det är därför svårt för mig att styra processen till Julian. Han tyckte det var svårt att skriva till något som han inte har en aning om. Jag försöker att pusha på, genom att säga att det han gör - vill hjälpa mig. Han slet lite med detta då han har mindre erfarenhet med teater eller i en slags delad process.

När jag introduserar trådar och det som det visuella verket blev till, blev han inspirerad till att enbart arbeta med stränginstrument. Vilket blev spännande. Det experimenterades med harpa, gitarr och stråkinstrument, som cello. I slutresultatet blev det gitarr och cello som huvudaktörer.

Dessvärre är Julian en hårt arbetande person med 100% ställning på sitt arbete och har därför inte haft lika mycket tid som jag.

Mot slutet av processen, när det var dags att börja arbeta på golvet, tror jag att vi kläckte koden. Vi löste övergångar i performancet med hjälp av live element av elgitarr, i tillägg till den redan inspelade musiken.

PERFORMANCE PROCESS

Utöver att jag bara skrivit in några dramaturgiska grepp i texten, var detta inte min första prioritet då rummet var det viktigaste. Jag tänkte innan jag skulle arbeta med det performativa, att jag hade lust till att hålla det enkelt, sedan jag inte tar min master för att bli skådespelare.

Däremot hade jag ett par önsker, bland annat att det som berättas om i texten, skulle gå emot det som hände på scenen. Det skulle vara som ett svävande och fragmentiskt minne-moln.

Jag hade lust till att sjunga och använda stämme, men dessvärre gick det inte in på så kort tid och jag hade ingen text som kunde sjungas.

Jag satte föreställningen i rummet på riktigt torsdagen, veckan innan föreställningen. Då fick jag ljusdesigns med Martin Myrvold på fredagen.

FAGLIG PROCESS

Ganska tidigt i min process var det Kunstnerisk utforsknings uke, går jag på seminarium och möter bland annat Saskia Holmkvists forskning under titeln "Back Translation", hon gör en film om historier från norra Irland. Det är ett projekt där hon ramar in frågor om vad fiction och vad dokumentation är. Hon jobbar med vad arkiv saknar, alltså ett slags tomrum av berättelser där det personliga upplevelser får lov att bära berättelsen till skillnad från vad ett dokument som är sparat i en statlig byggnad (allt kan inte sparas där). Detta gav mig drivkraft och underlag till att mitt projekt om minnen kan vara viktigt och intressant, och gav mig också insikt i att alla berättelser startar med ett minne.

- Jag har fina samtaler med Jesper om hur folksagor och myter lever vidare i människans minne.
- Arkivering och data - vad är drivkraften till att spara och dokumentera?
- När jag är på studietur i Stockholm drar jag på ett seminarium på Unga Dramaten, "Att gestalta barns erfarenheter på scen" med Suzanne Osten, den nya chefen för Unga Dramaten Carl Johan Carlsson och skådespelare Marall Nasiri. Sedan min och Idas projekt handlar om 11 och 13 åringar, var det fint att få ett fagligt perspektiv på hur man kan laga god teater för den målgruppen.

TID OCH RUM – FENEOMENOLOGI OCH BEVISSTHET

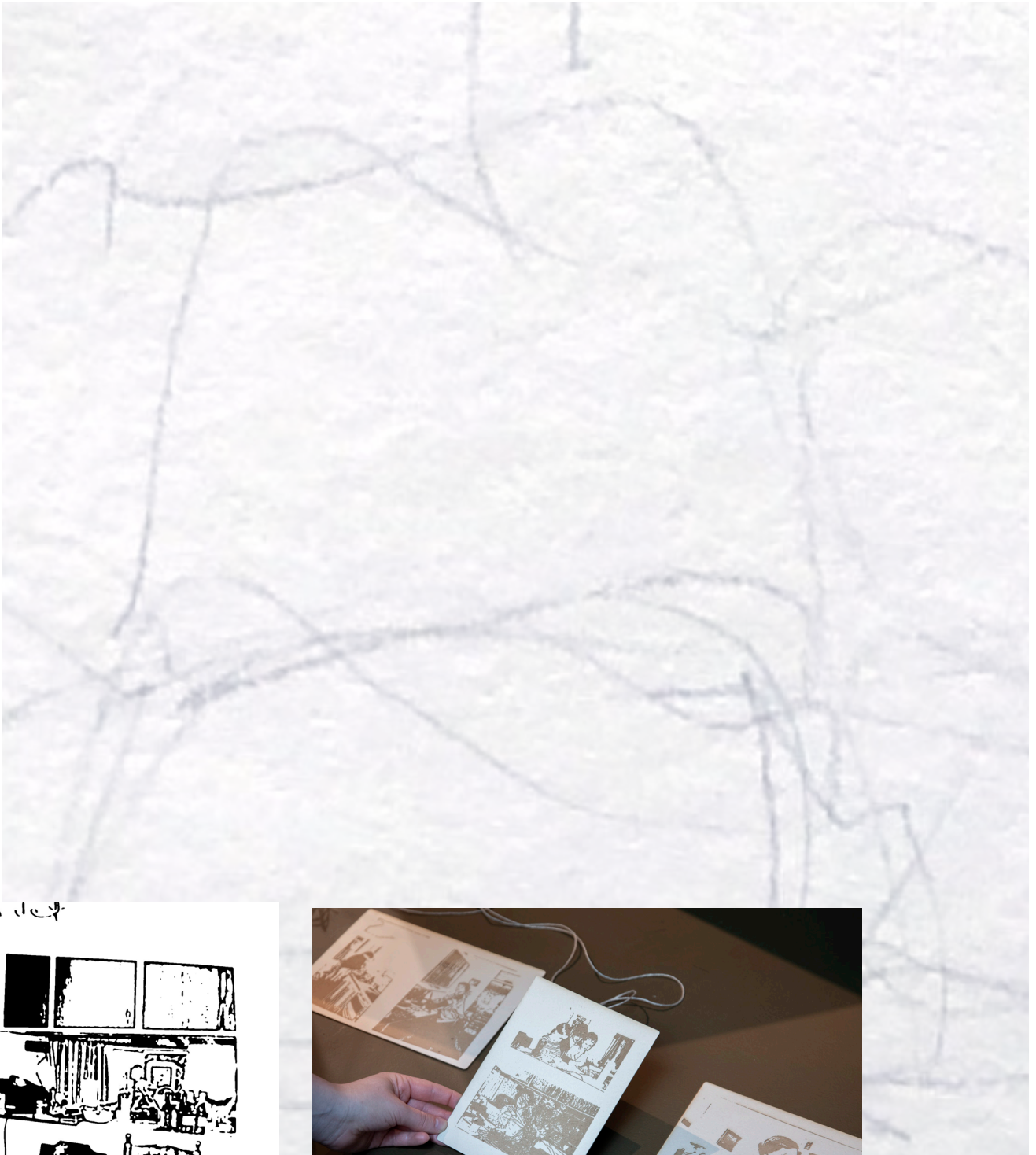
Liksom att jag jobbar med fenomenologi som ett frågetecken i hur jag kan skapa rum. Är det erfarenheter vi har närt och haft med oss en stund eller lärt om nyligen? I detta fall handlar farmors kök om något som ligger i det undermedvetna, något som vi känner så väl - att det kanske blir en självklarhet (speciellt som barn). För mig var köket till farmor så självklart att jag inte funderade på det som något speciellt. Men nu i eftertid, är det lätt att bli nostalgisk och sakna barnasinnen i den tid jag var där. Där och då tänkte jag inte på rum som jag gör nu, men likaväl sitter det kvar i kroppen hur jag kunde gå och krypa i rummet. Mitt försök i detta projekt, med att förstå dimensionerna och planlösningen stämmer ganska bra – men det är skalan som trots det är för stor i mitt minne i jämförelse när jag senare går igenom familjearkivet och fotoalbum – som snackar om att rummet egentligen var mindre - men att allat annat var sig cirka likt.

DE SANNA DOKUMENTERA

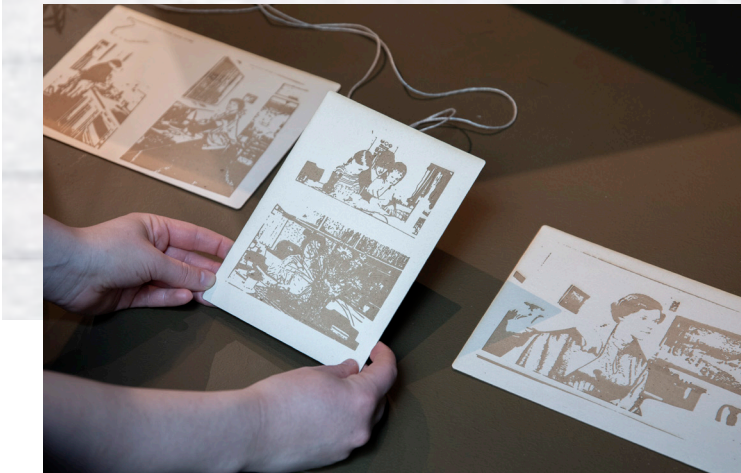
Fotografier och familjemedlemmars ord har blivit min sanning i detta projektet.

Men hur läses egentligen ett fotografi? Därav gjorde jag en transformering av de fotografier som någon familjemedlem sänt till mig via mobilkamera, som jag gjort om i photoshop och illustrator, som då gått från att ha varit bläckprickar till pixlar, till vektorer till avskalat papp via en laserprinter. Det är de som nu blivit sanningen.

jul bardest

LOGGBÖCKER - EN METOD FÖR MIG ATT MINNAS

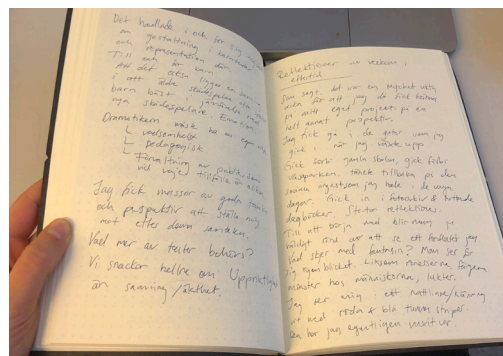
Hur är det jag har lärt och kommit ihåg dessa två åren på master i teater? Jo jag har insisterat på att hålla en loggbok. En gång i veckan (oftas under helg) tar jag upp mina tankar, vad jag har gjort och reflektioner från veckan som gått. Jag har i princip renskrivit för hand, min arbetsbok in i en annan bok, den så kallade "blackbook". Jag tror att de kroppsliga röresler som man gör när man skriver, att man får ut och rensar något. En slags ritual. Det var också den skrivrörelsen som jag gjorde när jag var liten för att komma ihåg spanska glosorna i skolan. Det gjorde något med muskelminnet i varje fall, vilket gjorde att jag fick godkänt i skolan.

Lite detsamma är det för mig, när jag sitter med en penna i handen och låter den bara vara.. helt plötsligt har jag tecknat något. För mig faller det lika naturligt som att äta mat.

TANKAR UNDERVÄGS

Hantverket och tiden, som liksom får lov till att ta tid. För mig är det nog det viktigaste i varje projekt jag gör.. Vad kan jag göra för att projektet skall vara genuint? Finns det något konstnärligt avtryck i det jag gör? I scenkonst, skall som regel uppriggningen och nedriggen gå raskt (det skall gärna kunna resa dessutom). Vad händer med scenografin, när vi nu dessutom måste börja tänka mer hållbart... blir det ingen scenografi då? Nej, säger ja..vi måste bara bli lite smartare med resurserna. Det finns en nylig påfunnen term, Eco-scenografi. Vi saknar den filosofin i nordens teater. Jag vill pusha på detta.

Om jag hade tänkt lite mer praktiskt eller mer framtidstroget, skulle jag prövat att jobba med scenografin så att det gick att montera ner och förvara, utan att ta ner tråden varje gång. Denna gång blev det inte så.

PERFORMANCE OCH PREMIÄR

Det var många dagar som jag skulle hålla ett performance och vara tillstede under installationsuken. Första dagen var öppning kl 12 och det skulle kickstarta min vecka. Sedan det var premiär var det nervöst. Jag hade min plats i installationen, liggandes på golvet under den hängande mobilen. Det var rätt coolt att folk vågade gå in och sätta sig i installationen när jag var där, det hade jag inte trott. Men när dörrarna stängdes, ändrades ljuset från sitt förra loop-mood.

Musiken startade och min stämma spelades upp i rummet, en slags intro till vad det skulle handla om. Under föreställningen var jag ett barn i sinnet, lekte med scenografin, med trådar (som en fingerlek), dockskåpet (som var en slags representation av farmors hus) och med skorna under bordet. Jag hoppas det var ett par fina bilder i det landskapet. En vuxen person, med barnakropp. Föreställningen avslutades i den positionen där jag startade, när publiken kom in i rummet. Kanske det blev en representation av att föreställningen är en minnesbild. Med flera olika perspektiv i fragment.

I eftertid, har jag hört att folk gillade det, att de njöt eller blev påverkade - antingen rörda eller ledsna. Det är fint att höra, även fast det inte var min huvudsakliga intention. Jag tror inte jag hade någon intention annat än att jag önskade att publiken, kunde se sig själva i verket. Andra berättar om vad de får associationer till; spindelnät, något som är gammalt, med mytologin om Arakhna. Några andra frågar om vad jag ytbehandalt med. Varför jag hade träd och stubbe i rummet.. svaret till trädet är att grenarna ser ut som synapser - vilket var något som Ida snackat om mycket. Det är på ett vis ett samarbetsprojekt i rum. Jag använde färgskalan till stubben och jag pratar om träd i min text. Det är inte så mycket mer djupgående än det.

Det som var starkas för mig, var att min mor och far kom. Det är pappas barndomshem och det var fint att höra att allt inte riktigt stämde. Bland annat att den plats som jag trodde var hans plats i barndomen vid middagsbordet, inte var där jag hade trott. Jag satt tydligen på min farbrors plats.

För varje dag kändes det bättre och bättre. Sista dagen hade jag till och med lärt mig den enda texten jag sa i rummet, utantill. Jag kunde slappna av och ha mer kul än någonsin. Dessvärre gjorde nog antalet föreställningar och att jag inte prioriterat att sända iväg invitationer i tid, att det blev mer och mer påvert med publik för varje dag.

REFLEKTION

Jag har vänt och vridit mig angående att skriva denna reflektionen. Jag reflekterar hela tiden, men genom att skriva ner den gör mitt avslut här på KHIO mer äkta. Det är fem hela år jag har studerat här. Lika länge som jag har varit vuxen. Jag har inte varit verksam konstnär ute i fältet och det är otroligt närvarande i mina tankar, det är därmed oroligt att komma ut och liksom vara färdig med denna institution. Jag har nu när jag tagit ner trådarna i de senaste veckorna gått igenom flera sorgprocesser. Bland annat för projektet “Jag nystar i farmors hus” men också med projekt “Vega på KHIO”, att jag nu snart inte har DETTA hus runt mig. Att montera ner farmors kök, känns likadant som att jag skall montera bort KHIO från mig. Därav skriver jag inte reflektionen för den 10 maj kl 21.30, någon timme innan min deadline.

Från att hoppa från Möbeldesign och Interiörarkitet studie till Teater, känner jag att jag har kommit lång väg till det som jag har lust till att göra. Många uppförsbackar och många timmar i ett arbete jag inte vet hur jag skall avsluta. Hur gör man egentligen? Men jag känner att det har varit värt allt slit, för jag trivs med att vara en slags allkonstnär som måste kunna jobba med nya teknologiska principer - som programmering, till att jobba med ett urtidshantverk som vävkonsten. Kanske det har varit både till min fördel och nackdel angående en slags äkta hantverkspraxis. För jag kan inte säga att jag är det, trots att jag testat många områden inom konst och hantverk.

På detta studie har jag varit osäker, osäker på vad jag har allra helst lust att forska och studera, jag har hellre brukt det som en förlängning av min bachelor - lärt och producerat. Tematiken kring mitt avslutningsprojekt började jag arbeta med först ett år in, men aldrig i ett fördjupat tillstånd, då jag hela tiden gjorde gruppeprojekt och liksom “pleasade” andra. Vilket i sig var lärorikt, men det var inte mitt masterprojekt som låg och skvalpa i de projekten. Om jag hade varit resistent med att säga nej, hade jag fått mer till mitt, men mindre yttre erfarenheter.

Det som jag framförallt har lärt om är viktigheten av mitt öppna syn in i ett arbete. Jag vet aldrig vad jag kommer att hamna i för ett resultat, i början av en process. Det är fint, för då har jag inte några förväntningar. En tråd öppnar upp till många möjligheter / förgreningar. Oftast är den första idéen bäst, men jag måste liksom gå igenom alla idéer för en en slag uteslutningsprocess. Ja, det tar tid. Men är viktigt för resultatets skull. Det påverkar tankeprocessen.

Minne och tid - hör ihop. Det är intressant, det går inte att ta på och gör mig därför nyfiken. Det är intressant i hur mycket tid jag har använt på det här projektet. Hur länge ser publiken projektet? Max en halvtimme, sedan jag har stängt dörrarna för att hålla dem kvar i mitt universum. Men när jag hade en öppen installation var publiken där i max 10 minuter. Tid och tacksamhet. Vi ser och upplever fortare än vad vi kan skapa.

På så sätt har jag lärt om viktigheten i tid, att ha en punkt för mötet. Vernissage brukar det ju vara i konstvärlden. En gathering. Men när installationen står öppen hela dagen, är det liksom inte någon tidspunkt, annat än när jag hade visningar som drar till sig folk i mängd

MINNE, ETT LIVSVERK

Temat kring minne som kan fortsätta in alla projekt in i framtiden. Jag tror det varit en viktig upptäckt för mig, att ett masterprojekt är inte bara ett projekt.. Men också ett livsverk – med små delar. Jag nystar i farmors hus var till exempel ett sådant del-projekt. I detta fall var min problemställning något i stil med;

Hur kan mitt minne, också vara ditt minne?

Hur kan jag använda rum, för att ge en antydning till något väldigt konkret?

Hur kan jag visa, utan att faktiskt visa?

NEDRIGG AFTERMATH

Vi drar ut verket, som står på hjul ut ur scene 2. För varje element som försvinner ut ur rummet, bildar det en större tomhet. Och rummet blir också mer och mer tomt. När vaskedamen tar över, står alla elementerna ute i vrimla. Det är tid för nedmontering, då det inte finns plats till uppbevaring av elementerna – trots att många önskar att bruka scenografin vidare. Jag gjorde ett val om att ta ner tråden - spara på det som går.

När vi står och spinner tillbaka tråden på rullarna, sker det något med oss. Sorgen om att projektet nu är över. Varje tråd som med varje knut, utgjort sig till en större helhet. Varje knut är obetydelsefull i helheten, men otroligt viktig just för att helheten skall fungera.

Ida har en metod för att trå tråden ut och jag har en. Det blir liksom ett intressant experiment i vad som fungerar bäst / snabbast. Jag skulle tro att vi fram till nu har använt upp 14-15 000 meter tråd, därav blir det många nystan att komma tillbaka till. I Idas metod börjar hon med att dra ut den första tråden som sattes upp – det gör att den tråden som hänger runt omkring i strama knutar plötsligt hänger löst och ledigt. Hon har redan fått ner en vägg till skillnad från mig, som liksom kör på metoden av att den sista tråden som blev tradd, tas av först. Jag slipper det med att tråden hänger slapt och krulligt och mina trådar är därför fortfarande ganska strama. Men samtidigt ser det inte ut som att något har skett.

Det är en sorgprocess att stå i detta, i nedriggningen – hand för hand och tid för tid. Jag började diktera när vi står och trådar ner.. Det är svårt att förstå vad det automatiska dikteringsprogrammet faktiskt skriver ner, men något ger faktiskt betydelse.

Att vi löser upp knutar, Ida får ut aggression för att vi löser upp knutar vi går igenom våra minnen vi går igenom att vi faktiskt har gjort det här alltså vi har ju faktiskt gjort alla de här knutarna och nu ska vi liksom lösa upp dem

AVSLUTANDE SAMTAL MED IDA

Vi har egentligen inte gjort föreställningen, utan vi har gjort en fiskedamnnshåv. Som vars funktion har varit att fånga upp något som har legat närmst, och blev det något som angått oss personligen - för att det är våra ideer. Man skulle kunna se projektet med alla trådar och ramverk, som funktion av att samla in nya och gamla ideer. För andra människor / publik men också för oss själva. I detta fall hade vi bestämt oss för att jobba med minne tematiken, och att scenografiska ramar med trådverket är en representation för detta specifika minne. Men att det kan anpassas till annat efter dessa regler. Kanske det skulle kunna bli en liten stad. Jag har verkligen tro på att man kan göra flera berättelser i detta, vi har redan bevisat det reda.

Ida säger att vi tagit det bästa från upplevelsen från AROS, med alla de olika rummen i den fasta installationen och med den tillfälliga från Chiharu Shiota med trådverk. Vi har kombinerat och blivit inspirerade av just den resan. TRÅD och universet av nätverket kan associeras till så många saker. Skapat ett teatrealt univer.

Det som Ida pratar lite om är det yttre universum, som visuellt kan associeras med trådarna och linjer. Absolut att många kommer med den spinnande spindel och den gudinnan Arakne. Spindelnätet är ju till för att fånga små byten. Man jaktar inte, men man väntar. -- Idas jeger kurs. I väntan finns det tid, något som vi nu när vi hängt och tar ned installationen – med dessa trådar. Det tar lång tid. Arbetsskraft.

Det är detta som folk trots har sett. Att stå och tråkka. I genomförelse med de som kom och såg installationen och föreställningen. Nu när vi står i vrimla, vågar folk komma fram och fråga och säga saker och önskar att bruka det vidare. Det med att det också är vårt, tar vi nu ned. Det är verkligen det här som är verket.

Det är en fråga om det, det är det som är den största processen, då jag inte hade en *riktig* föreställning före torsdagen före. Då jag med vilje valt att lägga tid på att få installationen fin istället för att vara halvfärdig med den, men med en god performance. Jag är inte skuespiller eller skall dömmas på min performance, utan det är verket i rummet.

Vi tror att det kan bli något mer av detta projekt och samarbete.

KONKLUSION

Den sista linjen är nu nedtagen från installationen.

Det känns verkligen som att alla dessa trådar, lett in i minneslinjer för mig.

I sig var inte varje individuell tråd så minnesvärd, men knutarna blev det.

Knutarna band ihop hela trådkonstruktionen och gjorde helheten viktig.

Symbolen av att hålla och fånga.

Synapser som mötes och skapar en hjärncell, är en av knutarna,
det är där minnena blir till.

INSTALLATION

FOTO: SARA ABBASNEJAD

PERFORMANCE

FOTO: SARA ABBASNEJAD

SCENOGRAFI / INSTALLATION

KREDITERING:

Scenografi och text: Vega Drake Carlsson

Medskapare i konceptutveckling och samtalspartner: Ida Ingels

Musiker / Kompositör: Julian Hognestad

Vägledare: Jesper Haller och Norunn Standal

Snickare: Anders Hamre

Målarmäster: Olivier Marcoullier

Scenmästare: Christopher Reitan

Kostym: Hedda Simonsen Lund

Rekvisiter: Ida Lome Brevik

Inspicient: Ronja Kløver

Ljusdesign: Martin Myrvold

Tack till: Gunhild Mathea Olaussen, Anne Holtan, Mads Thygesen, och min kära klasskollegor i Master i Teater.

Samt tack till hjälpande händer Caroline Grønbekk, Lydia Hann.

Kristine Gulbrandsen och Ilker

NSVERK / MINNEARBETE OCH TEXTSKAPANDE / PERFORMANCE

AVGANG

VEGA DRAKE CARLSSON

SCENOGRAFISK INSTALLASJONSVERK

Masterprosjektet til Vega Drake Carlssons består av två delar, utforming av rummet och ett performance, som spelas alla dagar.

Installasjonen är öppen för publikum på scene 2:

18.-22. april kl. 12:00-18.00
(undantag för när det är föreställningar)

PERFORMANCE TIDER:

18.04. 12:00–12:30
19.04. 14:00–14:30
20.04. 18:00–18:30
21.04. 14:00–14:30
22.04. 14:00–14:30

